

Un pictor român la Roma

Bogdan Vlăduță expune pictură la galeria AAM din Cetatea Sfântă

Pictor din generația tânără, afirmat destul de temeinic în România, Bogdan Vlăduță a expus la defuncta (din păcate, birocratică) Galerie Catacomba și a impresionat publicul și pe specialiști prin viziunea sa austeră și semnificativ metafizică. De câțiva ani aflat cu o bursă la Roma (probabil locul ideal pentru orice pictor în formare din această lume), iată că șederea lui Bogdan Vlăduță în orașul, și el, luminează se apropie de sfârșit. De la începutul lunii acesteia și până în ultima zi a lunii iulie, Bogdan Vlăduță expune o serie de picturi (ulei pe pânză) realizate în cursul șederii sale la Roma. Spațiul generos al Galeriei AAM, dedicat "arhivelor de desen (sic!) contemporan", prezintă lucrările tânărului maestru român. Expoziția are mai mulți părinți: AAM Architettura Arte Moderna, Archivio del Disegno Moderno e Contemporaneo și, nu în ultimul rând, Accademia di Romania. Picturile sale păstrează o anume densitate a materiei și o profundă intensitate, în tonuri puternic telurice, care amintesc de aparițiile pictorului în galeriile din țară. Profesorul Francesco Moschini observă că ele "ne trimit cu gândul la un vizionarism discret de amprentă intimistă. În plus, picturile sale reprezintă un elogiu adus Romei, care l-a găzduit, nu atât prin recursul la monumentele reprezentate, cât prin restituirea lucidă a aceluia oraș, a numeroaselor locuri, a peisajului și a prezențelor arheologice mute, a adevăratului spirit "panic", acel "genius loci".

Iată ce declară și pictorul despre lucrările sale realizate la Roma: "Picturile mele par a fi antipicturi, dacă ținem cont de abuzul tonurilor valorice și substanțelor acromatice,

Lucrare din expoziția romană a lui Bogdan Vlăduță

pe care le folosesc. Acest închis, cenușiu predominant, se desprinde de culoare și se retrage într-un registru simplificat a doi, trei sau cel mult patru termeni ce compun chimia picturii. O altă caracteristică ar fi expresia ce se obține prin implozie. În pictura mea am de-a face cu un expresionism care se retrage și nu invadează cadrul tabloului. Un fel de expresie reziduală. Ceva care rămâne ca un rest și nu proliferază imaginea. Deseori, în picturile mele, mă văd

descriș în detaliu. Probabil că aici descopăr cel mai limpede ceea ce numim «artă», notând de-abia în a doua secvență «obiectul», pictura propriu-zisă. Și dacă arta e preponderent un gest, o voință în a reprezenta, atunci le dăm dreptate aceluia care spun că artiștii suntem fiecare dintre noi, în încercarea de a ne reprezenta viața, desenând abstract și fără conștiința facerii traiectorii banale și nesemnificative ale cotidianului". În concluzie, ar putea fi utilă și semnificativă a unui text

de mare vizionarism al aceluiași pictor, unde regăsim câteva observații fundamentale, produs al experienței sale romane: "Fără să știe la Roma turiștii se pregătesc să moară. Sunt multe momentele în care moartea își fixează prezența în corpul mișcător al vieții. Și atunci, comparația cu expresia curgătoare a viului se face violent, plin de semnificații. Cu câtă viață privim noi agonia omului", spune pictorul într-un text cu valoare de profesiune de credință.